

Hồi 15

Võ Lâm Cẩm Địa

Tần Quan Vũ lặng người suy nghĩ...

Tây Bối công tử, người bị trọng thương khi giao đấu với Tiều Hồn Tinh Nữ, và được chàng cứu thoát mang vào động. Lúc bấy giờ, gã đang bị mê man, nhưng nếu đó là một cách giả đồ thì người này có thể làm cái việc bỏ thiếp mời vô túi mà mình vô tình không biết.

Ngọc Dung La Sát Trịnh Như Xan, sau cái chết của Cổ Lãnh Vân, lúc tấn công ả thì chàng đã bị điểm trúng Khí Hải huyết, và ả đã ôm chàng đưa ra ngoài cửa động. Trong trường hợp này, ả cũng có thể lên bỏ thiếp mời.

Sau cùng là cô bé ngây thơ, Thượng Quan Phượng. Sau khi nghe nói Cổ Lãnh Vân chết thì nàng đã khóc ngất và ngã vào lòng chàng, nếu thừa cơ hành sự thì cũng có thể nhét thiếp mời vào túi chàng một cách dễ dàng.

Nhưng sự thật là sao? Sự thật thì ai đã làm chuyện đó?

Trong lúc bỗng Tây Bối công tử, chàng hết sức chú ý vào mặt hấn để theo dõi phản ứng về thương thế, và vì sự chú ý đó, nếu hấn muốn bỏ thiếp vào túi chàng cũng rất khó.

Còn Trịnh Như Xan? Lúc bỗng chàng đưa ra cửa động, cả hai tay ả đều bận cả, nếu muốn thi hành công việc bỏ thiếp mời thì so với trường hợp của Tây Bối công tử, ả lại càng khó ra tay hơn nữa.

Gạt hai người này ra, chỉ còn lại Thượng Quan Phượng là có nhiều cơ hội nhiều hơn hết.

Vì trong lúc chàng luống cuống bởi lần đầu đụng chạm vào mình của một nữ nhân, trong lúc chàng bàng hoàng thảng thốt đó thì nàng rất dễ hành động.

Nhưng, nếu thế thì nàng là người của Tam Quốc miếu sao?

Tam Quốc miếu do chính miệng nàng tiết lộ, nếu không phải nàng thì lại là ai?

Nếu nàng là người đi trao thiếp của Tam Quốc miếu thì sự ngây thơ chân thật của nàng đều là giả tạo cả ư?

Đầu óc của Tần Quan Vũ cứ xoáy mãi trong vòng lẩn quẩn. Chàng nghĩ đến kỳ mưu xảo kế của giang hồ mà phát rùng mình.

Giọng cười của kẻ ẩn mình lại nổi lên khẳng khặc:

- Tiểu tử, có nghe ta nói cái ngoại hiệu của ngươi không? Hay là ngươi đã phát sợ rồi?

Tần Quan Vũ giật mình xẵng giọng:

- Sao lại sợ? Từ trước tới nay ta chưa từng biết đến sợ là gì.

- Thế chẳng lẽ ngươi không thích cái ngoại hiệu Văn Khúc Võ Khôi đó?

- Văn Khúc Võ Khôi...

Tần Quan Vũ lập lại nói tiếp:

- Được, nghe cũng được.

Đối phương vụt cười khà:

- Thật là giọng điệu cuồng ngạo... nhưng rốt cuộc cũng rập lại cái của người ta thôi.

Tần Quan Vũ giận dữ quát lên:

- Đùng lăm chuyện, phải chăng các hạ đang muốn chọc giận ta?

Đối phương cất giọng trầm trầm:

- Tiểu tử, ngươi sao lại bảo ta lăm chuyện? Bộ ngươi đi vào Tam Quốc miếu à?

Ngưng một giây như để thăm dò, đối phương nói tiếp:

- Nếu muốn vào Tam Quốc miếu, ngươi phải tiếp nhận ngoại hiệu, bằng không thì không thể vào được.

Biết đối phương muốn ép mình, nhưng thấy vấn đề vô hại nên Tần Quan Vũ ứng tiếng:

- Được, ta bằng lòng!

Dứt tiếng, chàng vận thần công lên bàn tay dùng chỉ lực khắc sâu vào phiến đá phía trên chàng lúc này: "*Văn Khúc Võ Khôi*".

- Hay lắm! Tiểu tử, thật là xứng đáng. Bây giờ, xin mời vào miếu.

Và tiếp theo là tiếng đá nghiêng vào nhau ken kết, cả mặt đường như rung động, khối đá cản đường từ từ tụt xuống...

Không một chút do dự, Tần Quan Vũ bước lên.

Giọng nói lạnh lùng lại phát ra:

- Tiểu tử, theo đúng lệ của bản miếu, cửa này chỉ mở ra trong vòng ba ngày. Nếu người không trở ra, nó sẽ tự động đóng lại. Tiểu tử, một lần nữa, ta cho biết miếu này chỉ có vào chứ không có ra. Nếu sợ, người hãy quay lại cũng còn kịp, bằng không... bằng không người sẽ mãi mãi ở trong lòng hang động.

Tần Quan Vũ cười ngạo mạn, bước thẳng lên về phía trước.

Lòng hang động không quá ba thước cao, và không đầy một trượng bề ngang, quanh co uốn khúc, hơi lạnh thấu xương. Hơn nữa, nước như ở từ đỉnh núi cứ lâm râm nhỏ giọt, một mùi ẩm ướt xông lên nghe muốn buồn nôn. Tần Quan Vũ chợt nghe ớn lạnh.

Chàng vận lực hú lên một tiếng thật dài và phóng thẳng vào trong.

Qua vừa khỏi ba khúc quẹo, đột nhiên trước mặt hiện ra một lão nhân gầy ốm, đang ngồi xếp bằng, đầu cúi xuống như tịnh tọa vận công, thanh trường kiếm đeo ngang vai chấm mũi lên mặt đá.

Trước khung cảnh kỳ bí âm u, cuộc biến có thể diễn ra tức khắc, Tần Quan Vũ âm thầm vận thần công và trầm giọng quát lên:

- Lão tiền bối có thể cho tại hạ quan đường?

Tiếng quát dội vào vách đá, trả lại lòng hang âm hưởng rền rền, lão nhân vẫn ngồi yên như không hề nghe thấy...

Nghĩ rằng cuộc diện đã đến hồi diễn biến gay go, ai ra tay trước sẽ hơn được một nước cờ, Tần Quan Vũ hừ lên một tiếng lạnh lùng, nhắc mình lên vung chuồng tấn công...

Ngọn chuồng từ trên đánh xuống, phốt trước ngực lão nhân, tạt trên mặt đá, một làn bụi tỏa ra và tan vào trong gió. Tần Quan Vũ cảm thấy lão nhân có hơi thoáng động nhưng không một cử chỉ chống đối, và vẫn ngồi yên trong tư thế cũ.

Tần Quan Vũ nhích lên một bước, tập trung nhãn lực dò xét, chàng giật mình...

Trước ngực lão nhân, nơi đầu chuồng lực phốt qua đã khoét sâu một lỗ, nhưng da thịt đã mục nát thành tro, lâu ngày đóng khối, và bụng bụi khi nãy là do kinh lực đánh vào bề đi một mảng.

Tần Quan Vũ đổ mặt thẹn thù...

Đột nhiên, từ trong lòng đá, bốn bên sênh phách vụt nổi lên.

Khúc nhạc dịu dặt như ngọc rót châu khua và hòa theo đó là một giọng ca trầm bổng:

"Tình tử vương quốc

Vưu thúy tam phong

Giá hồng hồ tự trì sinh

Khoa tuyết lộc di ngao du,

Dữ tiên hạc du hí

Tùy bạch vân bồi hồi...

Cầu đồ hi quả

Vưu tư ái nhử

Nam ung đầu hữu huyền tam

Nữ cao kết hữu kinh tứ

Tình tụng ái chi lạc

Vĩnh miễn luân hồi khổ...

Ngọc Long Tuyết Sơn

Bạch Vân dương xuân

Cái vô song Vưu thúy phong

Bá hoa tự hô ái thân

Nam cầu đồ hi quả

Nữ Vưu tư ái nhử"

Lạ chưa? Thật là một chuyện quá lạ kỳ!

Bao nhiêu ngạc nhiên, kinh hãi dồn vào óc Tần Quan Vũ, chàng cảm thấy như sống trong mộng mị.

Khúc ca kỳ bí, ám chỉ chỗ giấu quyển thứ ba của bộ Huyền Kinh mà Cổ Lãnh Vân đã truyền lại cho chàng, bây giờ ở đây nó lại lồng lộng vang lên theo tiếng sênh nhịp phách.

Thật là một chuyện lạ không ai tưởng tượng được.

Tần Quan Vũ vận chuyển thần công, nhảy qua đầu lão nhân chết khô và lao mình phóng tới.

Chân vừa chấm đất, trước mặt chàng bỗng có bốn người xuất hiện.

Bốn người lùn tịt, xem chừng bằng lứa trẻ lên mười cùng vận áo màu lục, trên tay mỗi người một thanh trường kiếm, ánh chớp lóe lên ròn rợn. Và trên mặt đều phủ bằng vuông lụa màu lục, chỉ còn chừa đôi mắt tinh anh như luồng điện sáng.

Họ đứng giăng hàng trước mặt Tần Quan Vũ, nổi giọng cười ma quái, giọng cười ghê rợn lồng lộng dội rền động đá.

Tần Quan Vũ còn đang nhìn sững vào bọn họ, thành linh phía sau cũng có một tràng cười y hệt vang lên.

Chàng giật mình quay lại, cũng y như phía trước, ở đằng sau, cũng thanh trường kiếm ngời ngời, cũng một giọng cười âm hiểm.

"Tình tử vương quốc

Vưu thúy tam phong

Dữ tiên hạc du hí

Tùy bạch vân bồi hồi

Cái vô song Vưu thúy phong

Bá hoa tụ hô ái thân..."

Tiếng sênh nhịp phách vẫn đều đều, giọng ca trầm bổng, khi hùng khi oán...

Trước sau tám người lùn, ánh mắt và ánh thép của tám thanh kiếm chớp ngời, giọng cười như xoi thủng màng tai.

Bốn người trước mặt Tần Quan Vũ lăm lăm mũi kiếm từ từ nhích tới, giọng cười khùng khiếp vẫn liên tục không ngưng.

Trước sau đều có địch, hai bên là vách đá, dù có cánh cũng không bay khỏi. Tần Quan Vũ mím môi đứng sững đợi chờ.

Trận huyết chiến chỉ còn trong giây phút là bùng nổ, không khí căng thẳng tột cùng.

Đột nhiên, giọng nói lạnh lùng từ trước chợt vang lên:

Đệ nhất kỳ trong Vũ Nội Cửu Kỳ, Văn Khúc Võ Khôi Tần Quan Vũ được mời vào động, đã chấp thuận điều kiện đầu tiên, các vị cứ chiếu y theo phép.

Tiếng nói vừa dứt, điệu nhạc và giọng cười ma quái cũng đột nhiên im lặng.

Khung cảnh im lặng dị thường, im lặng đến độ chiếc kim rơi cũng dễ dàng nghe thấy, một sự im lặng đến rợn người.

Tần Quan Vũ hú lên một tiếng xé tan bầu im lặng, thanh trường kiếm được rút xoẹt ra khỏi vỏ, ngang nhiên bước tới...

Chàng vừa vận lực, vừa quan sát phản ứng của đối phương.

Thật đúng là võ lâm cấm địa, tám người lùn tịt ăn mặc như nhau, trong tia mắt và ánh thép rờn rợn... Thêm vào đó, lời ca huyền bí như tô đậm vẻ thần kỳ cho khung cảnh tại đây.

Phải chăng Tam Quốc miếu cũng đang mò mẫm manh mối Huyền Kinh?

Bốn người lùn trước mặt đột nhiên dừng lại, và một người trong bọn quát lên lạnh lạnh:

- Tiểu tử, ngươi còn có điều gì chưa xong, hoặc muốn có lời gì để lại?

Tần Quan Vũ gầm lên:

- Cầm miệng, hãy nói chuyện bằng võ học.

Giọng cười như xói tai lại nổi lên, một trong bốn gã lùn hất mũi kiếm về phía Tần Quan Vũ, ánh thép xanh rờn lấp lánh.

Tần Quan Vũ tự biết cái nơi được mệnh danh là võ lâm cấm địa này nhất định phải có võ công đặc biệt hơn người. Hơn nữa, một chọi lại với đông người là một điều yếu thế, nếu đối phương sử dụng xa luân chiến thì theo chàng tính toán, chỉ còn có cách đánh mau và giải quyết cho được nhanh chóng.

Trong khi đó, một vùng ánh thép xanh rờn đã rào rào chụp xuống mình chàng với chiều thế lạ lùng, thoáng trông qua không biết đâu là công, đâu là thủ...

Tần Quan Vũ cấp tốc thi triển Thiên Long Thần Bộ của Cổ Lãnh Vân vừa truyền dạy, nhẹ lách mình qua nhưng gã lùn đã thủ thế lùi ra sau, dùng mũi kiếm chỉ thẳng vào mặt Tần Quan Vũ, cất giọng cười hăng hắc:

- Tiểu tử, thân pháp đó cũng có thể gọi là kha khá đấy!

Tránh thoát một kiếm trong đường tơ kẽ tóc, Tần Quan Vũ cảm thấy rung mình. Võ công của môn hạ của Tam Quốc miếu quả thật cao thâm.

Tuy nhiên, thái độ chỉ kiếm vào mặt với lời lẽ kẻ cả của đối phương, đã làm cho máu kẻ sĩ sôi lên sùng sục. Tần Quan Vũ hừ một tiếng lạnh lùng, thanh kiếm nơi tay vụt thẳng tới bằng một thế tấn công chớp nhoáng.

- Quả đúng là khí phách của Văn Khúc Võ Khôi!

Gã lùn tấn công Tần Quan Vũ khi nãy cười lên sảng sặc và hất mạnh thanh trường kiếm.

Keng!

Hai thanh kiếm chạm nhau, tay Tần Quan Vũ dội ngược và cảm thấy nhẹ bỗng, thì ra thanh kiếm của chàng đã bị gãy làm đôi, và không làm sao tránh kịp nữa, mũi kiếm của đối phương rọc toạc vào ngực áo của chàng và kéo thẳng một đường rớm máu.

Tần Quan Vũ rùng mình, vội thi triển Thiên Long Thần Bộ tránh téo qua ba bước.

Gã lùn không thừa thế tấn công, mà lại thu kiếm về giảng hàng bốn người như trước, chậm chậm nhích lên.

Bốn gã phía sau cất giọng cười sảng sặc và cũng từ từ nhích tới.

Tần Quan Vũ rúng động, nghiêng răng...

Không, không thể xuôi tay chịu trói một cách quá dễ dàng như thế được. Có chăng thì cũng chỉ khi nào chàng nhỏ cạn giọt máu cuối cùng.

Tần Quan Vũ lắc mình, hú lên một tiếng thật dài, tập trung tất cả công lực lên đôi tay và cùng vung ra một lúc...

Một trong bốn gã lùn trước mặt sang kiếm qua tay trái, tay phải kéo lên giữa ngực và xô ra...

Đằng sau, cũng y như phía trước, một trong bốn gã cũng nhích lên phát chiêu.

Bùng! Bùng!

Hai tiếng dội rung rinh vách đá. Tần Quan Vũ lắc lư thân mình, huyết khí dồn ứ lên lồng ngực.

Giọng cười ma quái lại rập lên, một trong bốn gã lùn trước mặt, như một làn khói xanh vút tới chĩa kiếm ngay yết hầu của Tần Quan Vũ nói:

- Tiểu tử, muốn sống thì phải chấp nhận mệnh lệnh.

Thì đúng là trong tay chỉ còn một tắc sắt. Tần Quan Vũ từ trong trạng thái bàng hoàng tỉnh lại, chàng đảo nhanh đôi mắt, bốn bên không còn một mảnh đất thừa để tính chuyện thoát thân.

Tuy nhiên, con người còn giữa được phần nào cương nghị còn có thể thoát ra từ cửa miệng của mình.

Không chống nổi với người, tất nhiên là phải chết. Nhưng chết thì phải được chết bằng một giá cao. Tần Quan Vũ vận khí Đan Điền, quát lớn:

- Đừng nhiều lời, muốn hành động thế nào thì cứ tùy ý các người.

Tuy nói thế, và với tình hình như thế, song bản năng sinh tồn của con người vẫn bám đến phút cuối cùng, Tần Quan Vũ ngấm ngấm điều vận thần công...

Nhưng, qua trận đấu đầu bằng chưởng lực, nội thương của chàng có phần trầm trọng, nên khi vừa vận đề chân khí, chàng liền cảm thấy một sự khốn đốn của bản thân. Chàng biết rằng chỉ cần một mũi kiếm của đối phương cắt nhẹ lên trong lúc này thì sinh mạng của chàng sẽ được định đoạt một cách hết sức dễ dàng.

Nhưng, dù sao đi nữa, đã là người thì vẫn cần phải sống khi mình chưa chết, và trách nhiệm sư môn còn nặng, lại thêm thân thể của mình còn mơ hồ...

Tần Quan Vũ lập tức xua đuổi những ý nghĩ lồi thoi, tập trung tinh lực đề khí ngưng thần và trên môi khẽ nhếch một nụ cười ngạo nghễ.

Một gã lùn trong bọn quát lên lạnh lạnh:

- Con chim trong lồng hãy còn tìm cách đập cánh nữa ư?

Tần Quan Vũ im lặng, ngấm ngấm điều hành chân lực.

Đột nhiên, giọng nói kỳ dị ban đầu lại lạnh lẽo vang lên:

- Bát sứ giả nghe lệnh, người giám sự của bản miếu được đặc trách xem xét về con người thứ nhất được mời, tự nhiên phải lấy lễ công bình làm giám cuộc. Cho nên, truyền cho bát sứ giả lui ra ngoài ba trượng bao vây, chờ khi nào Văn Khúc Võ Khôi điều hành xong công lực, lúc bấy giờ người ấy dùng thanh kiếm vô tình giao đấu lần thứ hai. Ai cãi lệnh sẽ bị trục xuất ra khỏi miếu.

Tám gã lùn rập lên một tiếng:

- Xin tuân lệnh dụ!

Và cùng một lúc, họ chong thẳng mũi kiếm lên, lui ra ngoài ba trượng.

Qua một buổi vận công, Tần Quan Vũ vươn vai mở mắt nhìn quanh, thấy tám gã lùn thủ kiếm đứng cách chàng ba trượng thì rất lấy làm kỳ dị, đồng thời, cũng nghe huyết mạch không những là đã phục hồi thông suốt mà lại còn có phần dào dạt lên.

Tần Quan Vũ cau mày suy nghĩ...

Phải chăng phần công lực được Cổ Lãnh Vân truyền cho nhờ sự chấn động vừa rồi mới có cơ hội hòa vào cơ thể mình?

Nhưng, đây không phải là lúc cần nghiên cứu kỹ, chàng vận lực lên song cửa, bước thẳng vào trong.

- Tiểu tử, đứng lại.

Tần Quan Vũ nhìn thẳng tới, trầm giọng:

- Các hạ có gì muốn nói?

Gã lùn lại cười rồi đột nhiên thấp giọng như trêu cợt:

- Tiểu tử này, ngươi chưa qua khỏi cửa ải thứ nhất kia mà.

Cửa ải thứ nhất?

Tần Quan Vũ thoáng hơi nao núng...

Muốn đến Tam Quốc miếu phải qua nhiều cửa ải lắm ư?

Nhưng chàng lại gất lên:

- Hãy nói thẳng ý định của các ngươi ra đi, kẻ này rất sẵn sàng thừa tiếp.

Mấy gã lùn vụt cười sảng sặc.

Giọng cười như trêu, như khích đối phương.

- o O o -